

Stăpânitorii "întunericii acestui veac"

Joi, 9 martie 2006

Gili Cârstea

Scriptura spune că eforturile urmașilor lui Hristos nu sunt îndreptate împotriva "carnii și sângelui," adică împotriva oamenilor care iubesc fărădelegea, ci "împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericii acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești" (Ef 6:12).

Despre "stăpânitorii acestui veac" nici omenirea și nici bisericile nu știu mare lucru. Planurile lor nu sunt luate în serios, strategiile lor globale nu îngrijorează pe nimeni, ba chiar sunt socotite salvatoare pentru binele și propășirea rasei umane.

Nici biserica rămășiței nu pare conștientă de campania milenară prin care duhurile răutății au deformat "caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă" (GC 569). Deși doctrina oficială menționează conceptul marilor controverse, predicarea și literatura contemporană nu par interesate de acțiunile "stăpânitorilor întunericii" și efectele lor asupra credinței, spiritualității și misiunii bisericii. Dar cum am putea lupta împotriva stăpânitorilor întunericii acestui veac, așa cum ne îndeamnă Pavel, dacă nu știm cu ce se ocupă ei în prezent și care este domeniul lor preferat de acțiune?

Există în formularea lui Pavel un indiciu despre zona de interes a bătăliei împotriva duhurilor răutății din locurile cerești în care este potrivit să ne angajăm. El spune că adevărații noștri oponenti sunt "stăpânitorii întunericii acestui veac."

Ce fel de întuneric are acest veac, și cine sunt șefii lui? Cum au adus ei întunericul în acest veac și prin ce metode reușesc să îl păstreze, deși "o mare lumină" a strălucit peste "țara lui Zabulon și Neftali"? Cum se explică faptul că întunericul continuă încă să acopere omenirea la acest început de mileniu, deși făgăduința fusese că "întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz" (Is 9:1).

Stăpânii întunericii au urmărit de la început o strategie care a funcționat perfect, și continuă să funcționeze și astăzi la fel de eficient. Ei au pervertit, prin sistemele de închinare păgâne, caracterul lui Dumnezeu și maniera Sa de guvernare față de păcătoși. Orice sistem idolatru avea un zeu protector, iar acesta trebuia să fie puternic, adică violent, aspru,

pretențios, arbitrar. Ni se spune însă că performanța lor cea mai strălucită a fost pervertirea credinței lui Israel cu privire la caracterul lui Dumnezeu: “Prin păgânism, Satana reușise de veacuri să abată pe oameni de la Dumnezeu; dar cel mai mare triumf al lui a fost pervertirea credinței lui Israel” (DA 35). Urmăriți succesiunea acestui triumf și efectele lui devastatoare asupra adevărului:

“Poporul pe care Dumnezeu îl chemase să fie stâlpul și temelia adevărului devenise reprezentantul lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el o aștepta de la ei, alegând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și făcând lumea să privească asupra Lui ca fiind un tiran” (DA 36).

Cumplit. Cum este posibil ca poporul ales al lui Dumnezeu, obiectul iubirii și grijii Sale de pe pământ, să ajungă să reprezinte greșit caracterul Său și, mai grav, să conducă lumea a privi la Dumnezeu “ca fiind un tiran”? Ascultați cum s-a ajuns aici:

“Chiar preoții care slujeau la templu pierduseră semnificația slujbei pe care o îndeplineau. Ei încetaseră să mai privească dincolo de simbol la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, ei se comportau ca actorii la teatru” (DA 36).

Cum au ajuns ei în acest impas teribil? Stăpânii întunericului îi făcuseră să creadă că există merit și valoare în actul de cult în sine, în locașul de închinare și în obiectele legate de el. Exact așa cum se întâmplă astăzi. Oamenii sunt făcuți să creadă că există valoare, merit și spiritualitate în botez, în cina Domnului, în plățirea zecimii, în daruri, în participarea la serviciile divine, într-o dietă sănătoasă sau în numărul mare de rugăciuni și campanii misionare. Deși rânduite de Dumnezeu, toate acestea erau simboluri ale realității spirituale prin care Dumnezeu dorea să locuiască în templul inimii, și nu mijloace prin care omul să ajungă la sfințenie. Importanța care li se acordă nu face decât să “orbească mintea și să împietrească inima” închinătorilor, chiar dacă ei observă sau nu că îndeplinirea lor rituală și obsesivă nu a schimbat cu nimic răutatea inimii firești.

Omenirea a intrat într-o perioadă extrem de tulbure, în care performanțele actorilor de la amvoanele bisericilor creștine vor împinge omenirea în cea mai neagră idolatrie. Formele și ceremoniile vor deveni tot mai impunătoare, iar slujitorii amvoanelor nu vor vedea nimic dincolo de simbol, așa cum se întâmplă cu eforturile fenomenale care se fac în zilele noastre spre a impune euharistia drept “liant al unității.” Baal se pregătește să aducă asupra lumii creștine un adevărat tsunami de reformă și redeșteptare, iar biserica rămășiței este ajutată să se plaseze chiar în ochiul acestui vârtej, căci ea reprezintă principala amenințare la menținerea întunericului acestui veac.

Doar un Ilie profetic va avea discernământul necesar să observe cum Baal s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, și să confrunte pe profeții lui cu slava caracterului lui Dumnezeu, aceea care va lumina curând întreg pământul.